

Przedpłata wynosi:

w Krakowie:
miesięcznie 1 złr., 35 czt., kwartalnie 4 złr., półrocznie 8 złr., rocznie 16 złr.

Za odnośzenie do domu dolicza się 15 czt. miesięcznie.

Na prowincji i w całej monarchji Austro-Węgierskiej:

miesięcznie 1 złr. 70 czt., kwartalnie 5 złr. półrocz. 10 złr., rocznie 20 złr.

Numer pojedynczy 6 czt.

KURJER POLSKI

wychodzi codziennie o godz. 8 rano.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: ulica Szewska Nr 7, I. piętro.

Cena ogłoszeń:

Za wiersz pełnowy, lub jego ułamek, za pierwszy raz 10 czt., za następne po 5 czt. — Drobne ogłoszenia zwykłym drukiem po 2 czt. od wiersza, tłustym drukiem po 3 czt. od wiersza. Minimum ceny drobnych ogłoszeń 25 czt. — Nadesłane 20 czt. od wiersza.

Adres dla telegramów:

„KURJER“ — KRAKÓW.

Rękopisów Redakcja nie zwraca.

Zagłodzona.

(Sprawozdanie z Izby sądoj. ej).

Po ukonstytuowaniu się ławy przysięgłych i dopełnieniu prawem przepisanych formalności, przystąpiono do odczytania aktu oskarżenia. Aktem tym, wygotowanym przez adw. dr. Ferdynanda Weigla, oskarżał dr. Jan Harajewicz, dyrektor szpitala św. Łazarza w Krakowie, imieniem dyrekcji zarządu tegoż szpitala dr. Józefa Orlowskiego, wydawcę i naczelnego redaktora Kurjera Polskiego, że tenże zamieszaniem w Nr 283 tegoż pisma z dnia 17 października 1891, artykułu pod napisem: „Zagłodzona“ obwiniał fałszywie dyrekcję i zarząd szpitala św. Łazarza o przekroczenie z §. 358 i §. 360 a względnie nawet o występki z §. 335 ust. kar. popełnione rzekomo przez zaniedbanie chorej, do szpitala św. Łazarza na kurację przyjętej, do tego stopnia, iż zjadł śmierć chorej nastąpiła, czem oskarżony miał dopuścić się występków obrazy czci z §. 487 i 493 ust. kar.

Inkruminywany artykuł brzmiał dosłownie jak następuje:

„Emilia Rembecka, żona fotografa, która przed kilkoma miesiącami uratowała się już raz od śmierci głodowej, skończyła życie w szpitalu św. Łazarza, a w owym czasie pomieszczono ją do szpitala „miejscu w szpitalu, nie uszła jednak śmierci“ — głodowej nawet w ręku h. Zarządu szpitalnego. W sobotę, na żądanie męża od „dano mu żonę w stanie tak osłabionym, że przywołany lekarz dr. Bobkiewicz mógł tylko stwierdzić wycofanie z życia“ — pełne organizmu skutkiem zagłodzenia. „Pomoc lekarska okazała się spóźnioną“ — a chora 13 b. m. wyzionęła ducha. Otrzymała wiadomość o tym wypadku, pocieszył Magistral lekarzowi miejsciemu dr. Wilkoszowi, aby zbadał przyczynę śmierci, a dr. Wilkosz potwierdził tylko w zupełności opinię dr. Bobkiewicza, wskazując zarazem na stan strasznego zaniedbania chorej w szpitalu tutejszym, że „doprawdy opisać tego niepodobna. Jeżeli na podstawie tego faktu wypadło dać opinię o zarządzie krakowskiego szpitala, może być ona tylko najgorsza. Ocenę to jednak zapewne tutejszy sąd karny, który ma do sprawy została oddana“.

Po odczytaniu aktu oskarżenia zapytanie przewodniczący dr. Wolff oskarżonego, czy przyznaje się do winy i co ma do odpowiedzi na odczytany akt oskarżenia.

Oskarżony dr. Orlowski: nie poczuwam się do winy, bo nie miałem zamiaru osobiście dotknąć dr. Harajewicza, którego w artykule wcale nie wymieniałem, a ten mniej zarządu szpitalnego. Dowiedziałem się z przedłożonego mi przez mego sprawodawcę świadectwa pośmiertnego ś. p. Emilii Rembeckiej, że umarła na zupełne wyniszczenie sil skutkiem zagłodzenia, a gdy sekretarz magistratu na moje zapytanie potwierdził mi, że z powodu tego świadectwa lekarskiego, podpisanego również przez lekarza okręgowego dr. Wilkosza, wzięto pochowanie zwłok i akta do sądu karnego odesłano, miałem dostateczną podstawę do poruszenia samego faktu w moim piśmie Kurjera Polskiego. Z uwagi jednak na to, że sprawa odesłana już była do sądu karnego, zaznaczyłem to przy końcu artykułu, pozostawiając ocenę faktu temuż sądowi, a tem samem osłabiłem wrażenie tego, co było napisanem, gdyż każdy z rozumnych ludzi mógł oczekiwać jedynie relacji o tem, jaki obrót sprawa w sądzie wzięła i nie miał prawa przyjmować faktu zagłodzenia za stwierdzone, gdyż tego w artykule wcale nie twierdziłem.

Doniesiono mi z ust wiarygodnych, że się pali, więc z obowiązku zadzwoniłem na alarm, nie ja tedy odpowiadać powinienem na zarzuty, ale raczej zarządy Kurjera Polskiego w tej sprawie, winni być znaleźć odpowiedź w swoim czasie, a chwilą pojawienia się artykułu, aby wykryć istotne zło: że nie chciałem skądzić szpitalowi dowód w wyjaśnieniu, które na skutek uwagi prof. dr. Jordana podałem zaraz w Nr 295 Kurjera Polskiego, zamieszczając: że sąd karny nie widział powodu do dochodzeń w tej sprawie, a przedewszystkiem przeciw zarządu szpitala św. Łazarza. Również mylnie odniosło oskarżenie ustęp artykułu o strasznym zaniedbaniu chorej do faktu zagłodzenia. Pisząc o zaniedbaniu, które lekarz po śmierci stwierdza, można mieć przecież na myśli tylko zaniedbanie zewnętrzne, na zwłokach dostrzegalne. Wiarygodne relacje, jakie otrzymałem, uprawniały mnie do zarzutów co do zaniedbania zewnętrznego chorej.

Winy zaniedbania nikomu specjalnie nie zarzucać i nie twierdzić, jak zresztą nie twierdziłem, że Rembecka w szpitalu rozmyśliła nie zagłodzona, ale po bliższem rozpatrzeniu sprawy, prócz osłabienia słów poszczególnych nie mógłbym wiele zmienić w artykule, gdyż doszedłem do przekonania, że jeśli nie to stanowiska przepisów szpitalnych, to że stanowiska ludzkiego, stała się przecież Rembeckiej krzywdą. Do zupełnego sil wyniszczenia nie mogła przecież przyjsć Rembecka w ciągu 3 dni w domu męża, który mimo trudnych życia warunków wziął ją do domu, aby jej lepszą opiekę zapewnić. Chcąc wierzyć, że szpital ma za mało funduszy i na usługę, jak i leczenie chorych nie ma środków wystarczających, ale z jakkolwiek zle plynie, w każdym razie nie ja powinienem za nie odpowiadać.

Na zapytanie zastępcy oskarżyciela dwokata dr. Doboszyńskiego, odpowiada oskarżony, że nie ma żadnej niechęci osobistej do dr. Harajewicza. Wszakże w tymże samym numerze Kurjera Polskiego poruszony był fakt oskarżenia jednego z kuracjuszy, spowodowany wyskokiem przez okno dla braku dozoru, a przecież oskarżony nie przyłączył tego nawet do sprawy zagłodzonej, gdyż nie myślał wcale o wywołaniu sensacji szumnym artykułem przeciw gospodarce dr. Harajewicza. Szło mu o rzecz samą, a nie szkodzi nigdy, gdy alarm silniejszy, bo pożar w początkach tam łatwiej można ugasić.

Niestety, oskarżenie domaga się przedewszystkiem, aby ustalić wszelkie alamy, nawet te, które faktami są uzasadnione.

Pan Weigel — kończy oskarżony — nie rozumiem artykułu, a ja nie pojmuję zgola oskarżenia. Nie chcąc przyznać, że w szpitalu nie jedno potrzebuje naprawy, upierając się jak pan Harajewicz w swem sprawozdaniu, że w szpitalu jest wszystko umiejętnie i znakomicie prowadzone, domaga się oskarżenie uznania, że nie szpital zagłodził Rembecką; ale nie o to chodzi w danej sprawie i po wyjaśnieniu w Nr 285 Kurjera Polskiego nikt chyba podobnego zarzutu nie stawia.

Adwokat dr. Doboszyński utrzymuje, że oskarżony tenentynie zmienia treść oskarżenia i stara się wykażać, że ono jest zrozumiałe i na ustawie oparte.

Świadek dr. Karol Żukowski, prymariusz szpitala św. Łazarza na oddziale obłąkanych, zeznaje pod przysięgą, że ś. p. Rembecka została na jego oddziale przez rok i 5 dni i będąc pomieszczoną w 3-iej klatce, doznawała należytej opieki. Jako cierpiącą na jadowstręt, żywność ją z początku sztucznie. Świadek określa przebieg choroby i utrzymuje, że rozwinięte suchoty płuć położyły kres życia Rembeckiej.

Na zapytanie obrońcy dr. Abramowicza, podaje, że na oddziale męskim i żeńskim w swojej opiece około 120 chorych, a na każdym z tych oddziałów czuwa jedna zakonnica przy pomocy 8 dozorczyń, względnie dozorców.

Obrońca dr. Abramowicz: czy służba jest ukwalifikowana do usługi chorych?

Dr. Żukowski: Zarząd czyni pod tym względem co może, ale przy szczupłych placach nie podobna stawiać nadzwyczajnych żądań. Siostry Miłosierdzia służą chorem z poświęceniem, a lekarze nieustannie doglądają chorych.

Na zapytanie adw. dr. Doboszyńskiego opisuje porządek szpitalny i zapewnia, że o rozmyślnem zaniedbaniu chorej, mowy być nie mogło. Mogła być nie myta, gdy była w stanie gorączkowym. Nie łatwo zresztą dać sobie radę z obłąkanymi, z którymi nader ogólnie trzeba postępować.

Dr. Orlowski: Wedle moich relacji wydano chorą mężowi przy 39 stopniach gorączki.

Dr. Żukowski: wedle instrukcji wydajemy chorych na żądanie rodziny nawet w takim stanie, że w drodze umierają.

Dr. Orlowski: Panowie przysięgli zechcą zważyć, że nie jestem lustratorem szpitala, a że stanowiska ludzkiego wydanie chorej przy 39-ciu stopniach gorączki, mogłem uważać za nadużycie.

Dr. Stanisław Czapliński, sekundariusz szpitala św. Łazarza, sprzysiężony, zeznaje w tym samym duchu, co poprzedni. Na zapytanie adw. dr. Doboszyńskiego, zeznaje, że co do czystości chorych szpital trzyma się stałych przepisów, dlatego też nadzwyczajny brud i kołtun na głowie u chorej są nieprzypuszczalne.

Na zapytanie adw. Abramowicza, co do żywienia chorych odpowiada, że chorzy otrzymują dostateczne pożywienie, a chorych na jadowstręt on sam żywił, a to na skutek zawiadomienia służby, że chorzy sam pokarmów nie przyjmują.

Dr. Orlowski: Pan konsyliarz sam dozoruje żywienie chorych?

Dr. Czapliński: Tak jest.

Dr. Orlowski: I jest pan obecny przy spożyciu potraw przez chorych?

Dr. Czapliński: Przy znacznej liczbie chorych jest to niepodobniawem.

Dr. Orlowski: A więc jest możliwem, że służba zabiera potrawy, których chorzy nie zjedzą.

Dr. Władysław Czapliński, sekundariusz szpitala św. Łazarza, zaprzysiężony, zeznaje, że bał chorą przy przyjęciu do szpitala, znalazł u niej bezwzględność umysłową, bierząc apatję i jadowstręt. Karność ją z początku sztucznie. W czasie do czerwca 1891 roku innej choroby nie dostrzegł. Co do porządku w szpitalu zeznaje jak poprzedni.

Teofila Robak, siostra miłosierdzia, zaprzysiężona, zeznaje, że czuwała nad chorymi w oddziale kobiet obłąkanych, sama była przy żywieniu chorych i czuwała aby spożywali swoje porcje. Czuwała także nad czystością i porządkiem; wedle regulaminu domowego przestrzegała czystości i mycia chorych. Chora Rembecka pod koniec wyczerpana, miała prawdopodobnie suchoty płucne. Przy odwiedzinach męża świadek nie był obecny, ale wie, że chora chciała wydość się ze szpitala.

Dr. Orlowski: Jak mam to pogodzić z tym serdecznym stosunkiem, który zwykłe łączy chore z wielbionymi siostrami?

Świadek: Byłam z Rembecką dobrze.

Dr. Orlowski: Dziękuję.

Dr. Henryk Bobkiewicz lekarz, zaprzysiężony zeznaje, że odwiedzał Rembecką w domu na 3 dzień po wydaniu jej ze szpitala. Znalazł na barłogu skielec skórą pokrytą, wyniesienie sil było takie, że nie widział żadnego ratunku. Nie badał też chorej szczegółowo, a gdy chciał chorej podać pożywienie, mąż wydobyl garuszek z jakimś kleikiem i chciał go grzać nad świecą. Gdy po śmierci zgłosił się do niego Rembecki po świadectwo śmierci, napisał, że umarła na wycieńczenie sil, skutkiem nie przyjmowania pokarmów.

Adw. dr. Doboszyński: czy w świadectwie nie uczynił pan wzmianki o chorobie umysłowej?

Dr. Bobkiewicz: Nie.

Dr. Aleksander Wilkosz, lekarz okręgowy, zaprzysiężony zeznaje, że otrzymał świadectwo dr. Bobkiewicza, odwiedził z obowiązku zmarłą. Nie zastał jednak nadzwyczajnej nędzy. Zajmowali jeden pokój na I piętrze. Zmarła nie badał, a wobec treści świadectwa dr. Bobkiewicza, nie mógł sam wydać pozwolenia na pochowanie, ale musiał przedłożyć sprawę magistratowi, który akta odesłał sądowi. Dopiero, gdy prokurator nie uznał potrzeby sekcji zwłok, pozwolił na pochowanie nie Rembeckiej w 4 tym dniu po śmierci.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Kronika miejscowa.

Kalendarz. Dziś: św. Fanstyna, męczennika; jutro: św. Juljanny, panny i Samuela.

Rocznice:

Ostatni hołd lenników polskich, a książę przeskakiwał Fryderyk Wilhelm królowi Janowi Kazimierzowi dnia 15 lutego 1694 r. Korzystając z kłopotów lenników, których Polska za Jana Kazimierza doznawała, rzucił się i wiarołomny lennik na Polskę i dopiero za pośrednictwem Austrii nastąpił z szeregu nieprzyjaciół, a niedługo potem zobowiązał się użyć pomocy przywrócić Polsce, jednak pod warunkiem, że książęta przesyłają wolności zostają od lennictwa względem Polski. Jan Kazimierz musiał zgodzić się na to w roku 1653 i odtąd Prusy zostały krajem zupełnie niezawisłym.

Wiadomości kościelne. W niedzielę dnia 21 b. m. odbędzie się w kościele Bożego Ciała na Kazimierzu, odpust bracki z wystawieniem Najśw. Sakramentu.

W Kole artystyczno-literackim odbył się w sobotę wieczór muzykalno-deklamacyjny, zakończony tańcami, który zaigrował cykl t. zw. „Sobótek“ karnawałowych, jakie „Kolo“ postanowiło urządzić do końca bieżącego karnawału. Prof. konserwatorium, znany i ceniony skrypka p. Singer, odegrał kilka utworów, do których akompanjował prof. Stęgi; członek Kola p. Ost. wygłosił z wielkim humorem monolog Rodzica o wadach mężczyzn i kobiet, w którym ostudzieliśmy żywota, przedstawione w świetle przymiotów i zalet, odniosły walne nad pięć brzydkią zwycięstwo. Po tym krótkim zaimprovizowanym programie nastąpiły tańce, do których stanęło 26 par. Ochocze tańce, ktorými dowodził ze znaną werwą członek Kola p. Ch. przecięgający się do późnej godziny, pozostawiając noze stnikom jak najprzyjemniejsze wrażenie. Przyczyniła się do tego dodatkowego ze wszelkich miar wrażenia ta okoliczność, że salony Kola jak zawsze, gościeli niezwykle dobrane grona pań, jawiących się urodą i dystynkcją. Do tańca przygrał wyborny orkiestra 20 pułku. W przyszłą sobotę odbędzie się drugi taki wieczór muzykalno-deklamacyjny.

Odczyt popularny w gimnazjum św. Anny, pomimo dość ciekawego tematu, jaki sobie obrał dr. Jan Opiński „O desinie kci“, nie zapałali tak ani, jak się tego spodziewać należało. Prelegent krótko, lecz zrozumiale objaśnił słuchaczy, co to jest desinfekcja, jakie takowa ma znaczenie w higienie, a następnie wymieniał cały szereg dawnych znanych sposobów desinfekcji przedmiotów, mogących przechowywać w sobie zarodki zakaźne, przeszedł do dzisiaj znanych i używanych desinfektorów, oraz środków, niszczących bezwzględnie bakterie szkodzące zaraz, lub też środków, używanych do zapobieżenia, ażeby się zarazą do mierzkań nie zakradła. Całość odczytu była bardzo pojęzyczna, a słuchacze opuszczając salę, wynieśli z sobą wiele wiadomości, które w danym razie będą mogły w domu praktycznie zastosować.

Raut, który się odbył wczoraj po południu w salach państwa Bylickich, powiódł się świetnie.

Pomiędzy gośćmi było wiele wybitnych

osobistości z Towarzystwa krakowskiego, że wymieniamy niektóre z nich. Znajdowali się na rancie pp.: Chrzaszczewscy, p. Alfredowa Miliecka, hr. Scipio, hr. Mazara-kowa, ka. prałat hr. Drohojewski, pp. Lepkowsky, radca miejski Bedyk z córką Heleną, pp. Fanstynowie Jakubowscy, hr. Stadnicki, hr. Chomentowski, hr. Zygmunt Cieszkowski, prof. Kleczyński, dr. Wiszniewski z córką, p. Homolac, pani Broni-sławowa Dziurzy Szczęsiewiczowa z córką Stanisławą, mecenas Ławrowski, dyrektor „Lutnia“ p. Steb-it, p. Słoniński i bardzo wielu innych; słowem około stu osób

zgrupowało się w domu szanownego profesora, który wraz z swoją małżonką serdecznie podejmował licznych gości i stworzył prawdziwie artystyczną biesiadę, urządzając formalny koncert w swoim muzykalnym salonie. Program wypełniły produkcje fortepianowe, deklamacja i śpiew — wszystko wykonane z niepospolitym artystyzmem.

Utalentowany i kształcony świetnie naczelnik prof. Bylickiego, p. Marjan Dąbrowski, odegrał z wielkim powodzeniem: Wariacje D. moll Haendla, 8 rapsoję Liszta, Capriccio Mendelssohna, wreszcie zakończył produkcję bardzo piękną interpretacją dzieła Haydna. Nie szczędzono młodzieńskiemu pianistce szczerzy pochwał.

Panna Stanisława Dziurzytówna, artystka naszej sceny, która zdobyła sobie poważną sympatię w szerokich kręgach towarzyskich zarówno jak i u publiczności teatralnej, deklamowała przedlicznie „Wiohng“ Lewartowicza, a potem „Przy maszynie Szopena“ tak ładnie, że gorącymi oklaskami i serdecznymi podziękowaniami wyrażono artystce powszechną dla jej deklamacji entuzjazm.

Pani doktorowa Ł. odśpiewała kilka utworów nadzwyczaj pięknie, między innymi ze szczególnym wdziękiem wykonała „Muzykę zabronioną“ i pieśń z Cavalieri Rusticany i uzyskała długocierwały oklask.

Panna Włodzisława, która słysząc będmym na piątkowym koncercie „Lutnia“, naczennica dr. Bylickiego, posiadała talent, który się pod kierunkiem doskonałego profesora rozwija świetnie.

Ożywiona rozmowa o rzeczach sztuki dopełniła całoci artystycznej, na jaką się złożyły wszystkie chwile, które zaproszeni goście spędzili w sposób najmiły w miłym domu pp. Bylickich.

Walne Zgromadzenie członków krajowego Towarzystwa Rybackiego, odbędzie się dziś o godzinie 4 po południu w sali krakowskiej Rady miejskiej. Na porządku dziennym będzie: 1) Odczyt p. Pawła Marcinka, hodowcy ryb ze Słazka „O hodowli karpia“; 2) Odczytanie protokołu walnego Zgromadzenia z dnia 16 listopada 1890 r.; 3) Sprawozdanie z czynności Towarzystwa za czas od 16 listopada 1890 roku do 15 lutego b. r.; 4) Sprawozdanie kasowe za czas od 2 listopada 1890 roku do końca grudnia 1891 roku; 5) Wybór dwu członków wydziału; 6) Wnioski członków.

Hasło „Lutnia“. Znany kompozytor, Zygmunt Noskowski, napisał świeżo dla „Lutni“ naszej, tego najsympatyczniejszego, jakie posiadamy, Towarzystwa muzycznego, hasło, które chór śpiewać będzie zawsze przed rozpoczęciem każdego występów swojego. Po raz pierwszy „Hasło“ wykona „Lutnia“ na piątkowym koncercie. Jest to muzyka prześlizana do słów:

„Braciom naszym śpiew,
A Ojczyźnie — krew“.

Koncert w połączeniu z tombolą, który się odbył w dniu 13 b. m. w Krzeszowicach, na dochód miejscowej straży ogniowej, powiódł się wybornie. Osob tak miejscowych jak i z okolicy zebrali się znaczna liczba, a komitet urządzający ową zabawę, tak się dzielnie sprawił, że ani jednego losu w woreczkach nie zostało. Po koncercie i ukończeniu tomboli rozpoczęły się tańce, które dzięki doborowemu towarzyszom przebiegały się do rana. Dochód z tej zabawy przyniósł straży ogniowej około 200 złr.

Wieczorek tańczący w Stowarzyszeniu młodzieży rękodzielniczej „Praca“, ażeby skłonił skromnie urzędników, powiódł się jednak doskonale. Na tanecznych i uroczych tańcach nie brakło. Bawiono się też o choczno, nie zapominając o dziarskim naszym krakowskim i dzielnym mazurze. Pan Kempf prowadził tańce znakomicie i tak rozmaiał ich program, że ani się spostrzeżono jak północ minęła. Myśl o cho-więkach dnia następnego, przerwała dopiero zabawę, która w innych warunkach napewno trwałaby do rana.

Jeszcze o tablicach z nazwiskami lokatorów. Powiedział już nie jeden, że Polacy umieli dzielić biał nieprzyjaciela, ale nigdy nie umieli go pokonać, ani ze zwycięstw korzyść osiągnąć. Nie historyczne wskazki wywoływały nam na myśl i raczej takie, które wobec rozporządzenia oświaty, zaczęły się już pojawiać w sieniach domów krakowskich, one to właśnie powołały nas do powyższej, analogicznej wzmianki. Spelniono, bo spelnioć musiano, ale spelniono źle, po łepkach, słowem tablice są, ale cel nieosiągnięty. Wszak tablice, na nich nazwiska lokatorów wypisane kre-dą, że jednak powieszono za nisko, lub nieopatrzono szkłem, więc dzieci mają uciechę, mogą napisać ścierać dla tego, aby je pisać nazajutrz. Ale stróżom już się ta operacja sprzykrzyła i nazwiska lokatorów bezpowrotnie znikły. Rzecz jest tak prosta, że wymienianie środków zaradczec by-

łoby zbyt czynnem, ta tylko wzmianka jest konieczna, że nad tablicami potrzebne są lampy, ile że poszukiwania zazwyczaj z większą w nocy niż w dzień trudnością przychodzi.

Epilog starania się o pożyczkę krajową z funduszu przemysłowego. Do pana N. N. Prośba Pana o pożyczkę w an-nie N. N. zwrotną w 10 ratach, nie była ostepmowana. Należyło przeto zapłacić, a to według §. 81 ustawy z dnia 9 lutego 1850 roku. Pojedyncza wartość 50 czt., podwyżka 50 czt. Razem fl. 1.

Biedny przemysłowiec pożyczki nie dostał, choć mł. kamisia przemysłowa przysłała. I jeszcze karę płacić musi za brak stempla. A urzędnicy wydziału krajowego żalą się na nawał roboty, choć mają czas na załatwianie podobnych referatów.

Przełowie myślowie przypomina wna stępnących słowach nieumodrom: „Wejód S-tej Katalizyn — Nie naruszaj już zwierzchni — Chyba wilki tropią w lesie — bo nie taki zwierz nie niesie.“

Milda, wspaniale dzieło Alechimowicza, ściągające obecnie do Sukienic mnostwo widzów będzie tylko krótki czas wystawionem w Tow. Zach. Sztuk pięknych, poczem odesłane zostanie do Wiednia.

Na Wystawę Tow. przyjaciół Sztuk pięknych, nadeszły następujące obrazy: 1) My-delskiego „Zbieranie kłosów“; 2) Boris Prusa „Przy pracy“; 3) Styki „Portret męczyzny“.

Podczas wczorajszej wystawy wieczornej w Sukienicach, odegrała orkiestra 13-go pułku wspaniale „Ave Maria“ Gonnoda. — Osob było na wystawie przeszło 200.

Główne wygrane praskiej loterii wystawowej padły na następujące numery: Pierwsza wygrana 100.000 złr. na serję 5804 nr. 55; druga wygrana 5000 złr. na serję 1045 nr. 99; a trzecia wygrana 2000 złr. na serję 1667 nr. 96.

Szpiegostwo. Obiega pogłoska, iż pod-danego rosyjskiego, podejrzanego o szpiegostwo, przytrzymano dnia 6 lutego b. r. w forcie nr. 50, i odesłano do komendy wojskowej w Krakowie.

Samobójstwo. W Prokocimie (pod Krakowem) odebrał sobie życie wystrzałem z karabinu, dnia 12 b. m. o godzinie 6 wieczór, pewien szeregowiec z 10 kompanji 56 pułku.

REPERTUAR

TEATRU KRAKOWSKIEGO.

We wtorek 16 b. m. po raz drugi: Uciel-biany morderca.

Ostatnia poczta.

Wiedeń 14-go lutego. Do Neue freie Presse telegrafują z Paryża, iż z okazji zbliżających się we Francji wyborów, nastąpił ma porozumienie między katolickimi i rewolucyjnymi socjalistami, z zasadą reformy społecznej.

Herabia de Mun, margrabia Mores i Abbé Garnier, podróżują po departamentach północnym i grunt przygotowują. Ma też zacząć wychodzić specjalny dziennik, redagowany przez znanych przywódców robotniczych, a popierany pieniędzmi przez kółka reakcyjne.

Paryż 14 lutego. Wczwartek 16 b. m. otwartą zostanie sesja francuskiego parlamentu. Na porządku dziennym będzie spró-dziennikarski z powodu żądania reformy wyborczej, postawionego przez radykałów. Wielu postępowych deputowanych zamie-rza natychmiast po otwarciu parlamentu, wnieść projekt ustawy, aby do Izby wy-bierano co dwa albo trzy lata jedną trzecią posłów, jak to się dzieje w senacie, a nie, jak dotychczas, w cztery lata wszystkich posłów. Obrońcy częściowego od-nawiania Izby, na których czele stoi Re-publique Française, sądzą, że system taki chroniłby lepiej na przyszłość przeciw awan-turizmowi a la Boulanger, niż obecny. Przeci-dwinnie Temps dowodzi, że nie ma żadnych przyczyn, aby chwycić się systemu, który mógłby się okazać nieodpowiednim. Temps jest dziennikiem konserwatywnym, a i umiarkowany republikanizm się przeciw-żądanie reformy, a to z tego powodu, że widzą w niej krok dążący do złania obu Izb w jedną i do zniżenia senatu, jest wakażówki na zegarze rzeczypospolitej, jak Thiers narzucał Izbie wyższą.

Karlsruhe 14 lutego. W pierwszej izbie badenkiej minister finansów, dr. Ellsaetter, zapowiedział urzędowo swe nastąpienie. Sądzą ogólnie, iż jest to wstępem do zmian w ministerstwie, a osobistości, które mają objąć teki ministerjalne, napród już są wymieniane. Jeżeli istotnie opinia publiczna się nie myli, nastąpi zwrot w dotychczasowym liberalnym kierunku polityki badenkiej, a katolicy we-wadzą górę. Sam wielki ksiądz sprzyjał liberalnemu stronnictwu, przeważili jednak wpływy pruskie.

TELEGRAMY.

Zjazd biskupów.

Rzym 15 lutego. Mówią, że z powodu jubileuszu biskupiego Ojca św. odbędzie się tu zjazd biskupów, celem odbycia narady w kwestji społecznej, a może także celem opracowania chrześcijańskiego katechizmu co do tej kwestji.

Demonstracje anarchistyczne.

Paryż 15 lutego. Z powodu stracenia czterech anarchistów hiszpańskich w Xeres, urządzili tutejsi anarchiści demonstracje i zwołali zgromadzenie, na którym zaprotowali przeciw postępowaniu rządu hiszpańskiego.

Zamknięcie uniwersytetu.

Rzym 15 lutego. Studenci tutejsi przestali chodzić na wykłady z powodu, że wydano kilku kolegom i domagali się zawieszenia wykładów niektórych profesorów. W zakładzie anatomicznym szturczyli studenci ławy. Z tego powodu zamknięto na razie uniwersytet.

Mandaty starożeczobów.

Praga 15 lutego. Starożeczobowie postanowili zatrzymać mandaty poselskie do Sejmu krajowego. Niebawem wydadzą z tego powodu proklamację. (Ponieważ starożeczobowie zatrzymanie mandatów uczynili zależnem od odroczenia sprawy ugody, można przypuszczać, że stało się według życzenia ich i całego czeskiego narodu. Prapp. Red.)

Lesseps.

Paryż 15 lutego. Główny inżynier Lesseps ciężko zaniemógł.

Pożar w Sèvres.

Paryż 15 lutego. Słynna fabryka porcelany w Sèvres zgorzała do szczeru.

Bukareszt 15 lutego. Przy wyborach do Izby poselskiej w pierwszej kurji zwyciężyli konserwatyści.

Petersburg 15 lutego. Świat handlowy chce wybudować własnym nakładem koleją samarkandzką.

Rzym 15 lutego. Papież polecił nuncjuszom, aby wyszukali odpowiednich kandydatów do godności kardynalskiej. Kon-systorz odbędzie się w najbliższym czasie.

NADESŁANE.

Dr. Adolf Gross

otworzył 118 4-10

kancelaryję adwokacką

